

The book cover features a central illustration of a woman's face with long, dark hair, looking directly forward. She has two prominent yellow circles on her cheeks. The background is a dense field of pink flowers with yellow outlines and black centers, set against a light blue background. The author's name is at the top, and the title is at the bottom.

Tillie Cole

TŪKSTANTIS
VAIKINO BUČINIŲ

Dedikacija

*Tikintiems tikra, didinga, širdį draskančia meile.
Ši knyga jums.*

Prologas

Rūnas

Mano gyvenimą nulėmė lygiai keturi momentai.
Šis buvo pirmasis.

* * *

*Blossom Grovas, Džordžija
Jungtinės Amerikos Valstijos
Prieš dvylika metų*

— Jeg vil dra! Nå! Jeg vil reise hjem igjen! — *šaukiau mamai
visa gerkle, kad noriu išvykti, grįžti namo!*

— *Namo negrįšime, Rūnai. Ir niekur nevyksime. Nuo šiol gyvensime čia, — angliškai atsakė mama ir pritūpusi šalia pažvelgė man į akis. — Rūnai, — tyliai pridūrė, — žinau, kad norėjai likti Osle, bet čia, Džordžijoje, tėtis gavo naują darbą.*

Mama paglostė man žastą, tačiau tai nepadėjo. Nenorėjau būti Amerikoje.

Troškau grįžti namo.

— Slutt å snakke engelsk! — *atkirtau.*

Nekenčiau kalbėti angliškai. Nuo tada, kai atkakome į Vals-tijas, mama ir tėtis kalbėjo su manimi tiktai angliškai. Esą turėjau pratintis.

Nenorėjau čionai važiuoti!

Mama pakilo ir pakėlė nuo žemės dėžę.

— *Esame Amerikoje, Rūnai. Čia kalbama angliškai. Anglų kalbą moki ne prasčiau nei norvegų. Metas ja naudotis.*

Sulig šiais žodžiais mama nuėjo namo vidun, o aš, neketin-damas pasiduoti, piktai nulydėjau ją žvilgsniu. Apsidairiau gatvėje. Joje stovėjo aštuoni dideli, vienas į kitą nepanašūs namai. Mūsiškis buvo raudonas, baltais langais ir didžiuliu prieangiu. Man buvo skirtas didelis kambarys cokoliniame aukšte. Savotiškai džiaugiausi, kad gyvensiu pusrūsyje, mat dar niekad nebuvau miegojęs apačioje; kai gyvenome Osle, mano kambarys buvo antrame aukšte.

Nužvelgiau namus mūsų gatvėje. Jie buvo dažyti ryškiomis spal-vomis: žydra, geltona, rožinė... Tada mano žvilgsnis sustojo prie gre-timo namo. Paties artimiausio, kurį nuo mūsiškio teskyrė žolės lopas. Abudu dideli, turėjo po erdvų kiemą, jų neskyrė nei siena, nei tvora. Panorėjęs galėjau netrukdomas nubėgti į artimiausių kaimynų kiemą.

Jų namas buvo skaisčiai baltas, apjuostas prieangio su supamai-siais krėslais ir kabančia kėde-sūpyne. Langų rėmai dažyti juodai, o vienas langas vėrėsi tiesiai į mano kambario langą! Visai nesidžiau-giau, kad pro savo langą matysiu kaimynų kambarį, o jie — mano.

Paspyręs po kojomis pasitaikiusį akmenį, nusekiau akimis, kaip jis nusirita gatve. Jau buvau beeinąs paskui mamą, bet suklusau, išgirdęs kažin kokį garsą, sklindantį iš gretimo namo. Pažvelgiau į priekines kaimynų duris, tačiau pro jas niekas neišėjo. Kopdamas laipteliais į prieangį, pastebėjau judesį palei gretimo namo sieną — lange priešais mano langą.

Mano delnas taip ir sustingo ant turėklo, kai pamačiau pro langą išlipančią mergaitę ryškiai mėlyna suknuते. Ji nušoko ant žolės ir į šlaunis nusišluostė rankas. Suraukęs antakius laukiau, kol pakels galvą. Rudų plaukų kupeta mergaitei ant galvos atrodė kaip paukščio lizdas. Segėjo didelį baltą kaspiną palei jo šoną.

Pakėlusi akis, ji pažvelgė ir nusišypsojo. Taip plačiai man nusišypsojo! Tada skubiai pamojo ranka ir atbėgusi sustojo priešais.

— Labas, — ištiesė ranką. — Aš Popė Ličfild, man penkeri, gyvenu gretimame name.

Spoksojau į mergaitę. Ji keistai tarė žodžius, kitaip, nei buvau išmokęs Norvegijoje. Tos mergaitės — Popės — veidas buvo murzinas, ji avėjo ryškiai geltonais guminiiais batais su didelių raudonų balionų aplikacijomis ant aulų.

Kažkokia keistuolė.

Pakėles žvilgsnį jai nuo kojų, pastebėjau, kad tebelaiiko atkišusi ranką. Nežinojau, ką daryti. Nenumaniau, ko nori.

Popė atsiduso. Purtydama galvą įbruko mano plaštaką sau į saują ir dukart pakratė.

— Paspaudėme rankas, — tarė rodydama į susipynusias mudviejų plaštakas. — Senelė sako, kad tai dera tik susipažįstant. Buvome mandagūs, nes esame nepažįstami.

Stovėjau tylėdamas, nesumodamas, kodėl netekau žado. Supratau tik dirstelėjęs į mudviejų rankas — jos tebebuvo susikibusios.

Popės plaštakos taip pat buvo purvinos. Tiesą sakant, ji visa buvo murzina.

— Kuo tu vardu? — paklausė pakreipusi galvą. Jai plaukuose styrojo medžio šakelė. — Ei, — paragino timptelėdama mudviejų rankas. — Klausiu, kaip tave vadinti!

— Mano vardas Rūnas, — pasakiau atsikrenkštęs. — Rūnas Erikas Kristiansenas.

Popė susuko grimasą, juokingai papūsdama dideles rausvas lūpas.

— Tavo kalba keista, — leptelėjo.

— Nei det gjør jeg ikke! — atšoviau ištraukdamas ranką jai iš saujos, ir ji dar labiau susiraukė.

— Ką pasakei? — paklausė man įkandin, kai nebenorėdamas kalbėtis apsisukau eiti namo.

Ipykęs atsisukau.

— Ne, ji nėra keista! Tai norvegiškai, — paaiškinau jai anglų kalba.

Popė išpūtė žalias akis. Žengė arčiau, tada dar arčiau.

— Norvegiškai? Vikingų kalba? Senelė man skaitė apie juos. Ten buvo sakoma, kad vikingai iš Norvegijos, — ji dar labiau išplėtė akis. — Rūnai, tu — vikingas? — cyptelėjo.

Man patiko. Išpūčiau krūtinę. Tėtis mėgdavo kartoti, kad esu vikingas, kaip ir kiti mano giminės vyrai. Buvome augaloti, stiprūs vikingai.

— Ja, — atsakiau. — Esame tikri vikingai, iš Norvegijos.

Plačiai nusišypsojusi Popė pratrūko garsiai kikenti. Tada pakėlė ranką ir peštelėjo mane už plaukų.

— Štai kodėl tavo plaukai ilgi ir šviesūs, o akys vaiskiai mėlynos. Nes esi vikingas! Iš pradžių pasirodei panašus į mergaitę...

— Aš ne mergaitė! — sušukau, bet Popei buvo nė motais.

Persibraukiau delnu ilgus plaukus. Jie siekė man pečius. Osle visi berniukai ilgaplaukiai.

— ... bet dabar suprantu, nes esi tikras vikingas. Kaip Toras*. Jis irgi turėjo ilgus šviesius plaukus ir mėlynas akis! Atrodai visai kaip Toras.

— Ja, — sutikau. — Toras. Be to, jis stipriausias iš dievų.

Popė sukinkavo galva ir uždėjo man ant pečių rankas.

— Rūnai, — surimtėjusi tarė pašnibždomis, — niekam to nepasakojau, bet dažnai einu ieškoti nuotykių.

* Skandinavų mitologijoje griaustinio, audros ir derlingumo dievas. (Čia ir toliau pastabos vertėjos.)

Nesuprasdamas suraukiau veidą. Popė žengė arčiau ir pažvelgė man į akis. Suspaudė man žastus. Tada pakreipė galvą ir rūpestingai apsižvalgiusi pasviro arčiau.

— *Visada keliauju viena, bet tu esi vikingas, o juk visi žinome, kad vikingai dideli ir stiprūs. Jie be galo mėgsta nuotykius, ieškoti naujų žemių, ilgai vaikštinėti, gaudyti blogiukus ir... panašiai!*

Vis dar stovėjau sutrikęs, kai žengusi atatupsta Popė vėl ištiesė man ranką.

— *Rūnai, — tarė rimtai ir užtikrintai. — Gyveni čia pat, greitame name, ir esi vikingas, o aš tiesiog dievinu vikingus. Manau, turime tapti geriausiais draugais.*

— *Geriausiais draugais?*

Popė linktelėjo ir atkišo man dešinę. Lėtai ištiesęs savąją, įsitvėriau jai į plaštaką ir dukart krestelėjau, kaip buvo man rodžiusi.

Paspaudėme rankas.

— *Vadinasi, nuo šiol esame geriausi draugai? — paklausiau, kai Popė paleido mano delną.*

— *Taip, — karštai patvirtino. — Popė ir Rūnas.*

Ji priglaudė sau prie smakro smilių ir pakėlė akis. Tarsi įtemptai galvodama, vėl papūtė lūpas.

— *Gerai sugalvojau, ką? „Popė ir Rūnas — geriausi draugai per amžius!“*

Sukinkavau galva, nes išties buvo gerai sugalvota.

— *Parodyk man savo kambarį! — paprašė Popė. — Papasakosiu, į kokius nuotykius galėsime leistis drauge.*

Ji timptelėjo mane už rankos, ir mes nubėgome vidun, į namą.

Kai įėjome į mano kambarį, Popė tiesiu taikymu nuskubėjo prie lango.

— *Tavo kambarys tiesiai priešais manąjį!*

Linktelėjau, ir pribėgusi spiegdama ji vėl paėmė man už rankos.

— *Rūnai, — tarė susijaudinusi, — galėsime plepėti naktimis ir*

kalbėti į pririštas prie virvės skardines. Kai visi sumigs, vienas kitam kuždėsime paslaptis, kursime planus, žaisime ir...

Popė šnekėjo toliau, bet jos čiaušėjimas manęs neerzino. Buvo malonu klausytis mergaitės balso. Man patiko jos juokas ir didelis baltas kaspinas plaukuose.

Gal vis dėlto apsiprasiu Džordžijoje, *pamaniau*, jei Popė Ličfild bus geriausia mano draugė.

* * *

Nuo tos dienos tapome neišskiriami.

Popė ir Rūnas.

Geriausi draugai per amžius.

Bent jau tada taip maniau.

Keista, kaip visa gali pasikeisti.

Sudužusios širdys ir vaikinų bučinių stiklainiai

Popė

Prieš devynerius metus

Kai buvau aštuonerių

— Kur važiuojame? — paklausiau, kai švelniai paėmęs už rankos tėtis nusivedė mane prie mašinos.

Atsigrėžiau į mokyklos pastatą svarstydamą, kodėl taip anksti atvažiavo manęs pasiimti. Buvo tik pietų pertrauka — ne laikas keliauti namo.

Tėtis ėjo tylėdamas, tvirtai suspaudęs man plaštaką. Apimta keisto jausmo, naršiau žvilgsniu palei mokyklos tvorą. Man patiko mokykloje, o kita pamoka turėjo būti istorija — mėgstamiausias dalykas. Nenorėjau jos praleisti.

— Pope!

Lydėdamas mane akimis, prie tvoros stovėjo Rūnas, visų geriausias mano draugas. Rankomis tvirtai įsikibęs į metalinius tvoros virbus.

— Kur eini? — sušuko.

Mudu sėdėjome viename suole. Visada buvome kartu. Jei

kuris neateidavome į mokyklą, kitam belikdavo per pamokas nuobodžiauti.

Tikėdamasi atsakymo, pasukau galvą į tėtį, bet šis nepažvelgė į mane. Nė žodžio nepratarė.

— Nežinau! — sušukau Rūnui atsigręžusi.

Visą kelią iki automobilio jis lydėjo mane akimis, kol įsėdau ant užpakalinės sėdynės, ant vaikams skirto paaukštino, ir tėtis prisegė saugos diržus.

Pietų pertrauka baigėsi, mokyklos kieme nuaidėjo skambutis. Pro langą mačiau gužančius į klases vaikus, bet Rūno tarp jų nebuvo. Jis, vėjo draikomais šviesiais plaukais, liko stovėti prie tvoros ir sekti mane akimis. Mačiau jį be garso tariant: „Ar viskas gerai“, tačiau, man nespėjus atsakyti, tėtis įsėdo į mašiną ir nuvairavo.

Rūnas bėgo palei tvorą paskui automobilį, kol atėjusi ponia Deivis liepė grįžti vidun.

Mokykla dingo iš akių, ir tėtis tarė:

— Pope?

— Taip, tėti?

— Pameni, kaip senelė atsikraustė pas mus?

Linktelėjau. Ji jau kuris laikas gyveno kambaryje priešais manąjį. Apsigyveno su mumis todėl, kad, pasak mamos, jai reikėjo pagalbos. Senelis mirė, kai buvau dar kūdikis. Ilgus metus senelė gyveno viena, o paskui persikraustė pas mus.

— Ar pameni, ką mudu su mama esam tau sakę? Kodėl senelė nebegalėjo gyventi viena?

Pro nosį įtraukusi oro, kuždomis pasakiau:

— Taip. Senelei reikia padėti. Nes ji serga.

Nuo šių žodžių man tarsi apsivertė skrandis. Senelė buvo geriausia mano draugė. Ji ir Rūnas man buvo patys svarbiausi. Senelė sakė, kad esu visai tokia pat, kaip ji.

Kol buvo sveika, mudvi leisdavomės į daugybę nuotykių. Kas vakarą skaitydavo man apie didžiuosius pasaulio tyrinėtojus. Pasakodavo apie istoriją: Aleksandrą Didįjį, romėnus ir mano mėgstamiausius Japonijos samurajus, kuriuos ir pati labiausiai mėgo.

Žinojau, kad senelė serga, bet ji nebuvo panaši į ligonę. Nuolat šypsodavosi, tvirtai glausdavo mane glėbyje, juokdavosi. Mėgdavo kartoti, kad jos širdyje šviečia mėnesiena, o veide — saulėta šypsena. Esą šis posakis reiškė, kad yra laiminga.

Senelė ir mane darė laimingą.

Bet pastarąsias kelias savaites ji dažnai miegodavo. Jausdavosi per daug pavargusi, kad kuo nors užsiimtų. Tiesą sakant, dažniausiai vakarais aš jai skaitydavau, o ji šypsodavosi glostydamą man plaukus. Jaučiausi patenkinta, nes užvis labiausiai mane džiugino senelės šypsena.

— Taip, zuikuti, ji serga. Labai, labai sunkiai serga. Supranti? Susiraukiau, bet kinkuodama galvą patvirtinau:

— Taip.

— Todėl anksčiau grįžtame namo, — paaiškino tėtis. — Senelė laukia tavęs. Nori pamatyti savo mažąją bičiulę.

Nesupratau, kodėl tėčiui prisireikė mane paimti iš mokyklos anksčiau, nes šiaip ar taip po pamokų kasdien skubėdavau į senelės kambarį, kur gulinčiai lovoje pasakodavau, kaip praėjo mano diena. Senelė mėgdavo manęs klausytis.

Pasiekę namus, sustojome įvažoje. Kelias sekundes tėtis sėdėjo nejudėdamas, tada grįžtelėjo į mane ir tarė:

— Žinau, tau tik aštuoneri, zuikuti, bet šiandien turi būti didelė drąsi mergaitė, gerai?

Linktelėjau, ir tėtis graudžiai nusišypsojo.

— Mano mergaitė.

Išlipęs iš automobilio, priėjo prie užpakalinės sėdynės, kurioje sėdėjau. Įsitvėrusi tėčiui į ranką, iššokau lauk, ir mudu patraukėme namo. Kieme stovėjo neįprastai daug mašinų. Man nespėjus

paklausti, kam jos priklauso, kieme pasirodė Rūno mama, ponია Kristiansen, nešina dideliu maisto indu.

— Džeimsai! — pašaukė, ir tėtis atsisuko pasisveikinti.

— Labas, Adelisa, — jis šūktelėjo atsakydamas.

Rūno mama sustojo priešais mus. Ilgi ir šviesūs, kaip Rūno, jos plaukai krito palaidi. Ponia Kristiansen buvo labai graži. Mylėjau ją. Buvo man gera, vadino dukterimi, kurios taip ir nesusilaukė.

— Paruošiau šitai. Būk geras, pasakyk Aivei, kad galvoju apie jus visus.

Paleidęs mano ranką tėtis paėmė indą.

Ponia Kristiansen atsitūpė ir man į skruostą įsegė bučinį.

— Būk gera mergaitė, Pope, gerai?

— Taip, ponია, — atsakiau ir nulydėjau ją akimis, per žolę grįžtančią į namus.

Atsidusęs tėtis galvos mostu paragino sekti jam iš paskos vidun. Vos įžengusi pro duris, išvydau tetas ir dėdes, sėdinčius ant sofų, pusbrolius bei pusseseres, įsitaisiusius svetainėje ant grindų ir žaidžiančius savo žaislais. Teta Silvija sėdėjo su mano sesėmis, Savana ir Aida. Jos buvo jaunesnės už mane — viena ketverių, kita dvejų. Pamačiusios mane pamojo, bet teta Silvija nepaleido jų sau kelių.

Niekas nesikalbėjo, daugelis šluostėsi akis; verkė.

Jaučiausi sutrikusi.

Tvirtai įsikibau tėčiui į koją. Virtuvės tarpduryje stovėjo teta Dela, DiDi, kaip ją vadinau, — mylimiausia mano teta. Jauna ir linksma, mokanti prajuokinti. Nors mama vyresnė už seserį, jiedvi buvo panašios. Abi rudaplaukės ilgakasės žaliomis akimis, kaip ir aš. Bet DiDi buvo dar gražesnė. Norėjau tapti tokia, kaip ji.

— Sveika, Popse, — pasisveikino teta.

Jos akys buvo raudonos, balsas skambėjo keistai. DiDi pažvelgė į tėtį ir paėmė jam iš rankų maisto dubenį.

— Eik su Pope, Džeimsai. Jau bemaž metas.

Tėtis nusivedė mane, bet pamačiusi, kad DiDi neina kartu, atsisukau. Pravėriau burną norėdama ją pašaukti, tačiau netikėtai teta apsisuko ir, pastačiusi ant stalviršio maisto dubenį, pasirėmė rankomis galvą. O tada pravirko, garsiai pravirko balsu.

— Tėti? — sukuždėjau, apimta keisto pojūčio.

Tėtis apkabino man pečius ir nusivedė šalin.

— Nieko tokio, zuikuti. DiDi reikia būti vienai.

Nuėjome į senelės kambarį. Prieš atverdamas duris tėtis įspėjo:

— Kambaryje yra mama, zuikuti, ir Betė, senelės slaugė.

Suraukiau kaktą.

— Ką čia veikia slaugė?

Tėtis pravėrė duris, ir nuo kėdės šalia senelės lovos pakilo mama. Jos akys buvo paraudusios, plaukai susitaršę. Mama niekada nebūdavo susivėlus.

Kambario gilumoje pamačiau slaugę, kažką žyminčią bloknotė. Ji nusišypsojo ir pamojo man ranka. Tada pažvelgiau į lovoje gulinčią senelę. Man sugėlė paširdžius, kai išvydau jos rankoje styrančią adatą ir skaidrią žarnelę, besidriekiančią aukštyn iki pat maišelio, kybančio ant metalinio kablio lovos pašonėje.

Iš išgąščio tarsi suakmenėjau. Prie manęs priėjo mama, ir senelė pažvelgė mano pusėn. Atrodė pasikeitusi nuo vakar vakaro. Labiau išblyškusi, priblėsusiomis akimis.

— Kur mano mažoji bičiulė? — keistai nuskambėjo duslus senelės balsas, bet jos šypsena mane sušildė.

Kikendama iš jos žodžių, nuskubėjau prie lovos.

— Aš čia! Anksčiau išėjau iš pamokų, kad galėčiau tave pamatyti!

Senelė palietė pirštu man nosies galiuką.

— Mano mergaitė!

Atsakydama plačiai nusišypsojau.

— Tik norėjau, kad pabūtumei šalia. Man geriau, kai galiu pasišnekučiuoti su savo gyvenimo šviesa.

Dar kartą nusišypsojau. Kadangi tai *aš* buvau senelės „gyvenimo šviesa“ ir „akies vyzdys“. Ji nuolatos mane taip vadindavo. Kartą vogčia pasakė, esą tai reiškia, kad esu mylimiausia jos anūkė. Tik liepė niekam neprasitarti, kad nesupyktų mano pusbroliai, pusseserės ir mažosios sesutės. Tai buvo mudviejų su senele paslaptis.

Netikėtai griebęs už liemens, tėtis pasodino mane ant lovos šalia senelės. Ji suėmė mano plaštakas, suspaudė pirštus, ir *aš* pajutau, kokios šaltos senelės rankos. Giliai įkvėpė, skleisdama keistą garsą iš krūtinės — tarsi joje kas traškėtų.

— Senele, ar gerai jautiesi? — paklausiau ir palinkusi arčiau švelniai pabučiavau ją į skruostą.

Paprastai senelė kvėpėdavo tabaku nuo rūkomų cigarečių, bet šiandien nuo jos nedvelkė dūmais.

— Pavargau, mergyte, — nusišypsojo. — Ir *aš*... — senelė darkart įtraukė oro, akimirką stipriai užmerkė akis. Kai vėl jas atvėrė, pasimuistė lovoje ir tarė: — ... ruošiuosi kuriam laikui išvykti. Suraukiau kaktą.

— Kur, senele? Ar galiu drauge?

Mudvi *visada* leisdavomės į nuotykius drauge.

Senelė šypsodama papurtė galvą.

— Ne, mergyte. Ten, kur iškeliauju, tau sekti negalima. Kol kas. Bet ateis diena, ir po daugelio metų mudvi vėl pasimatysime.

Man už nugaros pratrūko raudoti mama, o *aš* tik spoksojau sutrikusi.

— Bet kurgi iškeliauji, senele? Nesuprantu.

— *Namo*, mieloji, — atsakė. — Keliauju *namo*.

— Bet tavo namai čia, — atrėmiau.

— Ne, — papurtė galvą senelė, — tai nėra tikrieji mūsų namai, mergyte. Šis gyvenimas... Na, kol jį turime, tėra vienas didelis nuotykis. Nuotykis, kuriuo skirta džiaugtis ir mylėti visa širdimi, prieš leidžiantis į visų didžiausią nuotykį.

Iš susijaudinimo išpūčiau akis, o tada nuliūdau. Labai nuliūdau. Man ėmė virpėti apatinė lūpa.

— Bet esame geriausios draugės, senele. Visada kartu leidžiamės į nuotykius. Negali iškeliauti viena.

Mano akys pritvinko ašarų, šios ėmė ristis skruostais. Pakėlusį laisvąją ranką, senelė jas nušluostė. Toji ranka buvo tokia pat šalta, kaip ir ta, kurią laikiau.

— Tikrai visad leidžiamės į nuotykius drauge, mergyte, bet ne šį kartą.

— Nesibijai keliauti viena? — paklausiau, bet senelė tik atsiduso.

— Ne, mergyte, nejaučiu baimės. Visai nebijau.

— Bet aš nenoriu, kad iškeliautumei, — puoliau maldauti, ir gerklę surakino skausmas.

Senelės delnas liko man ant skruosto.

— Regėsi mane sapnuose. Mudvi neatsisveikiname.

Keliskart sumirksėjau.

— Taip, kaip regi senelį? Visad sakai, kad jis lanko tave sapnuose. Kalbina ir bučiuoja ranką.

— Būtent taip, — patvirtino senelė.

Nusišluosčiau ašaras. Senelė suspaudė mano plaštaką ir pažvelgė į mamą, stovinčią man už nugaros. Tada grąžino žvilgsnį prie manęs ir tarė:

— Kol būsiu išvykusi, turiu paruošusi tau naujų nuotykių. Sustingau.

— Tikrai?

Sau už nugaros išgirdau ant stalo dedamo stiklo garsą. Pano-
rau atsisukti ir pažiūrėti, bet senelė užbėgo man už akių klausimu:

— Pope, ką mėgau vadinti brangiausiais savo gyvenimo prisiminimais? Apie ką pagalvojusi visad nusišypsodavau?

— Apie senelio bučinius. Saldžius jo bučinius. Sakei, kad jie yra brangiausi tavo prisiminimai. Ne pinigai, ne daiktai, bet

senelio bučiniai — kadangi visi buvo ypatingi; dėl jų šypsojais ir jauteisi mylima, nes senelis buvo tavo sielos draugas. Visada ir per amžius.

— Teisingai, mergyte, — atsakė senelė. — Taigi, tavo nuotykiui... — ji vėl nukreipė akis į mamą.

Kai pagaliau atsigrėžiau, mamos rankose pamačiau didelį stiklainį, sklidiną rožinių popierinių širdelių.

— Oho! Kas čia? — susijaudinusi paklausiau.

Mama įdavė man stiklainį, ir senelė pabarbeno į dangtelį.

— Tai tūkstantis bučinių. Na, jų bus visas tūkstantis, kai pripildysi stiklainį.

Išpūčiau akis, stengdamasi suskaičiuoti širdeles, bet tuojau pamečiau skaičių. Tūkstantis — tai daug!

— Pope, — tarė senelė, kai pakėlusį akis nuo stiklainio išvydau spindinčias žalias jos akis. — *Štai* tavo nuotykis. Kol būsiu išvykusi, noriu, kad šitaip prisimintumei mane.

Vėl nuleidau akis į stiklainį.

— Bet aš nesuprantu.

Senelė padavė man rašiklį nuo naktinio staliuko.

— Jau seniai sergu, mergyte, bet pasijuntu geriau prisiminusi, kaip senelis mane bučiavo. Kalbu ne vien apie kasdienius bučinius, bet ir apie ypatinguosius, kai atrodė, jog man sprogs širdis. Bučinius, kurių senelio rūpesčiu niekadoms neužmiršiu. Bučiniai lietuje, bučiniai saulei leidžiantis, bučinyš per mudviejų išleistuves... Bučiniai, kai laikė mane priglaudęs sau prie krūtinės ir kuždėjo į ausį, kad esu visų gražiausia mergina.

Klausiausi ir klausiausi senelės meilės sklidina širdimi.

— Šios širdelės, — tarė ji rodydama į stiklainį, — skirtos žymėti tau dovanotus bučinius, Pope. Visus bučinius, kai atrods, kad tuojau sprogs tavo širdis, bučinius, kurie bus patys ypatingiausi, kuriuos norėsi prisiminti būdama sena ir žila, kaip aš. Bučinius, kuriuos prisiminusi norėsi šypsotis.

— Kai susirasi vaikina, — barbendama rašikliu toliau kalbėjo senelė, — kuris bus tavo visada ir per amžius, kaskart ypatingai jo pabučiuota, išimk iš stiklainio širdelę. Užsirašyk, kur buvai, kai jis tave pabučiavo. Tada, kai pati tapsi senele, galėsi papasakoti viską anūkei ar anūkui — geriausiam savo bičiuliui, — kaip kad papasakojau tau apie man dovanotus bučinius. Šiame stiklainyje saugosi lobį — brangiuosius bučinius, kurie pakylėjo tavo širdį ligi dangaus.

Spoksodama į stiklainį atsidusau.

— Tūkstantis — didelis skaičius. Tai daug bučinių, senele!

— Ne tiek daug, kaip tau atrodo, mergyte, — nusijuokė senelė. — Ypač kai sutiksi sielos draugą. Tau visas gyvenimas prieš akis.

Senelė įtraukė oro, ir jos veidas skausmingai susiraukė.

— Senele! — surikau nusigandusi.

Senelės suspaudė man ranką. Tada atmerkė akis, ir blyškiu jos skruostu nusirito ašara.

— Senele? — pakartojau tyliau.

— Pavargau, mergyte. Pavargau, ir man jau metas keliauti. Tik norėjau paskutinį kartą pasimatyti ir padovanoti tau šį stiklainį. Pabučiuoti, kad kasdien prisiminčiau tave danguje, iki kol susitiksim.

Man vėl sutirtėjo apatinė lūpa.

— Nereikia ašarų, mergyte, — papurtė galvą senelė. — Tai ne pabaiga. Tai tik trumputė pertrauka. Kiekvieną mielą dieną stebėsiu tave iš aukštybių. Būsiu tavo širdyje. Mudviejų taip mėgstamoje sakurų giraitėje, saulėje ir vėjyje.

Senelai sutrūkčiojo akys, ir man ant pečių nusileido mamos delnai.

— Pope, stipriai pabučiuok senelę. Ji pavargo. Turi pailsėti.

Giliai įkvėpusi, pasilenkiau prie senelės ir išpaudžiau jai į skruostą bučinį.

— Myliu tave, — sukuždėjau, ir senelė paglostė man plaukus.

— Aš irgi myliu tave, mergyte. Esi mano gyvenimo šviesa. Visada prisimink, kad mylėjau tave taip smarkiai, kaip tik senelė gali mylėti anūkę.

Laikiausi įsikibusi jos rankos, nenorėdama paleisti, tačiau tėtis pakėlė mane nuo lovos, ir mano delnas išslydo iš senelės saujos. Ašaroms papsint ant grindų, tvirtai įsitvėriau stiklainio. Pasisukau eiti, bet senelė pašaukė mane vardu:

— Pope?

Atsisukusi pamačiau, kad ji šypsosi.

— Atmink: *mėnesiena širdyje ir saulėta šypsena...*

— Visada prisiminsiu, — pažadėjau, bet nesijaučiau laiminga.

Mane gaubė vien tik liūdesys. Girdėjau, kaip už nugaros pravrįksta mama. Prieškambaryje man spustelėjo petį pro šalį einanti DiDi. Jos veidas taip pat buvo be galo graudus.

Nenorėjau čia būti. Troškau ištrūkti į lauką.

— Tėti, ar galiu eiti į sakurų giraitę?

— Taip, vaikeli, — atsiduso tėtis. — Paskui ateisiu tavęs pažiūrėti. Tik būk atsargi.

Mačiau, kaip išsiėmęs telefoną jis kažkam skambina ir prašo prižiūrėti mane giraitėje, bet išbėgau taip ir neišgirdusi, su kuo kalbasi. Spausdama sau prie krūtinės stiklainį su tūkstančiu nepažymėtų širdelių, pasileidau prie durų. Kai atsidūriau lauke, šokau nuo prieangio, o tada bėgau ir bėgau nesustodama.

Mano veidu ritosi ašaros. Kažkas pašaukė mane vardu.

— Pope! Pope! Palauk!

Dirstelėjusi sau įkandin, pamačiau Rūną. Iki šiol stovėjęs savo prieangyje, jis metėsi per žolę paskui mane. Bet aš nesustojau net prašoma Rūno. Turėjau nusigauti prie sakurų. Į mėgstamiausią senelės vietą. Nes taip liūdėjau, kad ji iškeliauja. Į dangų.

Tikruosius savo namus.

— Pope, palauk! Sustok! — šaukė Rūnas, kai pasukusi už kampo nubėgau link parke augančios sakurų giraitės.

Šokau pro vartus, į didelių žydinčių sakurų tunelį sau virš galvos. Man po kojomis driekėsi žalia žolė, viršuje plytėjo mėlynas dangus. Medžiai buvo aplipę skaisčiais rožiniais ir baltais žiedlapiais. O giraitės gale stūksojo visų didžiausias medis žemai nusvirusiomis šakomis. Iš visų čia augančių medžių jo kamienas buvo pats storiausias.

Mudviem su Rūnu jis patiko labiausiai.

Senelei taip pat.

Netekau kvapo. Atsidūrusi po mėgstamiausiu senelės medžiu, kritau ant žemės verkdamą, spausdama sau prie krūtinės stiklainį. Girdėjau, kaip pribėgęs greta sustojo Rūnas, bet nepakėliau jį akių.

— *Popimin?* — tarė.

Taip mane vadino. Norvegiškai tai reiškė „mano Popė“. Mėgau, kai Rūnas kalbėdavosi su manimi norvegiškai.

— Neverk, *Popimin*, — sukuždėjo.

Bet negalėjau susivaldyti. Nenorėjau skirtis su senele, net ir žinodama, kad turi iškeliauti. Grįžusi namo sužinojau, kad senelės daugiau nebebus su mumis: nei šiandien, nei kitądien — niekada.

Rūnas klestelėjo šalia ir griebė mane į glėbį. Verčiau įsikniaubusi jam į krūtinę. Man patiko būti apkabintai Rūno, jis taip tvirtai laikydavo mane glėbyje.

— Rūnai, senelė serga. Ji iškeliauja.

— Žinau. Kai grįžau iš mokyklos, man pasakė mama.

Linktelėjau prigludusi jam prie krūtinės. Nebelikus ašarų, nusišluosčiau skruostus. Žvilgtelėjau į mane stebintį Rūną ir pabandžiau nusišypsoti. Tada jis paėmė mano ranką ir prigludė sau prie širdies.

— Apgailestauju, kad liūdi, — tarė spausdamas man plaštaką. Jo marškinėliai buvo išilę saulėje. — Noriu, kad niekad *niekada* neliūdėtumei. Esi *Popimin*; visada šypsaisi. Visada esi laiminga.

Patraukusi nosimi padėjau galvą jam ant peties.

— Žinau. Bet senelė yra geriausia mano draugė, Rūnai, ir daugiau jos nebeturėsiu.

— Aš irgi geriausias tavo draugas, — kiek patylėjęs pasakė Rūnas. — Ir niekur nesiruošiu iškeliauti. Pažadu. Visada ir per amžius.

Staiga atlėgo mano krūtinę veržęs skausmas.

— Popė ir Rūnas amžinai kartu, — pasakiau kinkuodama galva.

— Amžinai, — pakartojo jis.

Kurį laiką tylėjome, tada Rūnas paklausė:

— Kam tas stiklainis? Kas jame?

— Senelė padovanojo man naują nuotykį, — pasakiau iškel-dama stiklainį, — kuris tęsis visą gyvenimą.

Rūno antakiai nusileido, ant akių užkrito ilgi šviesūs plaukai. Aš juos nužėriau, ir Rūnas šyptelėjo. Visos mergaitės mokykloje norėjo, kad jis šypsotųsi joms — pačios man sakė. Bet Rūnas šyp-sojosi man vienai. Pasakiau joms, kad, šiaip ar taip, nė viena jo negaus — Rūnas buvo geriausias mano draugas, ir aš nenorėjau juo dalytis.

— Nesuprantu, — tarė rodydamas į stiklainį.

— Ar pameni, kurie senelės prisiminimai buvo jai patys brangiausi? Esu tau sakiusi.

Mačiau, kad Rūnas įtemptai galvoja.

— Senelio bučiniai? — staigiai paklausė.

Linktelėjau galva, ir nuo šakos, kybančios man pašonėje, nuskyčiau blyškiai rožinį sakuros žiedą. Įsispoksojau į jį. Labiau už viską senelė mėgo sakuras, kadangi jos žydėjo trumpai. Anot senelės, geriausi ir gražiausi dalykai yra trumpalaikiai. Ji sakė, kad sakuros žiedas per daug gražus, kad nenuvystų ištisus metus. Trumpas gyvenimas darė jį dar ypatingesnį. Senelė lygindavo jį su samurajais, kuriems irgi buvo būdingas nepaprastas grožis ir

greita mirtis. Iki šiol gerai nesupratau, ką senelė turėjo galvoje, bet ji patikino, kad su amžiumi perprasiu jos žodžius.

Turbūt jos tiesa. Juk pati nebuvo tokia jau sena, ir iškeliavo jauna — bent jau taip sakė tėtis. Galbūt todėl taip žavėjosi sakurų žiedais. Nes pati buvo tokia, kaip jie.

— *Popimin?*

Rūno balsas privertė mane pakelti akis.

— Pataikiau? Ar brangiausi senelės prisiminimai — tai senelio bučiniai?

— Taip, — atsakiau numesdama žiedlapį. — *Visi* jo dovanoti bučiniai, nuo kurių, rodės, krūtinėje sprogs širdis. Tie bučiniai reiškė, kad senelis ją myli. Kad ji jam rūpi. Ir patinka *būtent* tokia, kokia yra.

Rūnas piktai dėbelėjo į stiklainį.

— Vis tiek nesuprantu, *Popimin*, — tarė suiržęs.

Nusijuokiau matydama surauktą jo veidą ir papūstas lūpas. Rūno lūpos buvo gražios: storos ir tobulai išlenktos, kaip Kupidono.

Atvėrusi stiklainį, ištraukiau rožinę popierinę širdelę, ant kurios nieko nebuvo užrašyta, ir iškėlusi parodžiau Rūnui.

— Tai tuščias bučinys, — tariau mostelėdama į stiklainį. — Senelė padovanojo man visą tūkstantį bučinių, kuriuos turėsiu surinkti per gyvenimą.

Grąžinau širdelę į stiklainį ir paėmiau Rūną už rankos.

— Naujas nuotykis, Rūnai. Iki mirties surinkti tūkstantį siešlos draugo bučinių.

— Aš... ką... Pope? Glumini mane! — pasakė Rūnas, bet balsas išdavė ne suglumimą, o pyktį.

Kartais jis būdavo tikras paniurėlis.

Iš kišenės išsiėmiau rašiklį.

— Kai mane pabučiuos mylimas vaikas, kai bučinys bus toks ypatingas, jog man atrodys, kad krūtinėje sprogs širdis, — kalbu apie pačius *ypatingiausius* bučinius, — turiu užrašyti ant

širdelės visas detales. Tam, kad būdama sena ir žila galėčiau papasakoti anūkams apie nuostabiausius bučinius savo gyvenime. Ir apie mielą juos man padovanojusį vaikiną.

Susijaudinusi pašokau ant kojų.

— Šito norėjo senelė, Rūnai. Todėl turiu pradėti nedelsdama!

Rūnas taip pat pakilo nuo žemės. Tą akimirką vėjo gūsis nu-pūtė sakuros žiedlapius, ir aš nusišypsojau. Bet Rūnas buvo rim-tas. Tiesą sakant, atrodė įniršęs.

— Ruošiesi bučiuotis dėl savo stiklainio? Su ypatingu vaiki-nu? Tuo, kurį myli? — paklausė.

Linktelėjau.

— Tūkstantį kartų, Rūnai! *Tūkstantį!*

Rūnas papurtė galvą ir vėl kietai sučiaupė lūpas.

— NE! — užriko, ir man nuo veido dingo šypsena.

— Ką?

Įnirtingai purtydamas galvą, Rūnas žengė žingsnį arčiau.

— Ne! Nenoriu, kad bučiuotumei vaikiną dėl savo stiklainio! Neleisiu!

— Bet... — mėginau prieštarauti, tačiau Rūnas paėmė mane už rankos.

— Esi geriausia *mano* draugė, — tarė išpūsdamas krūtinę ir timptelėdamas mane už rankos. — Nenoriu, kad bučiuotumei berniukus!

— Bet aš privalau, — paaiškinau rodydama į stiklainį. — Dėl savo nuotykiu. Tūkstantis bučinių — tai daug, Rūnai. Daug! Tu kaip buvai, taip ir liksi geriausiu mano draugu. Niekas nebus man svarbesnis už tave, kvailiuk.

Jis žvilgsniu perliejo mane, tada — stiklainį, ir man vėl su-skaudo krūtinėje. Rūno veido išraiška bylojo, kad yra nelaimin-gas. Jo veidas vėl apsiblausė.

Žengiau arčiau savo geriausio draugo, ir jo akys prikaustė mano žvilgsnį.

— *Popimin*, — nuleidęs balsą šaltai ir griežtai prabilo jis. — *Popimin!* Tai reiškia *mano Popė*. Iki begalybės, visada ir per amžius. Esi *MANO* Popė!

Išsijojau norėdama jam atsikirsti, pasakyti, jog tai nuotykis, kurį tiesiog *privalau* pradėti. Bet tada Rūnas pasviro į priekį ir netikėtai prispaudė lūpas man prie lūpų.

Sustingau. Rūno lūpos buvo šiltos. Cinamono skonio. Vėjas užpūtė man ant skruostų ilgus jo plaukus, sukuteno nosį.

Rūnas atitraukė lūpas, bet jo veidas liko prie pat manoj. Pabandžiau kvėpuoti — krūtinėje buvo keistai lengva ir malonu. O kaip plakė mano širdis! Pridėjusi delną sau prie krūtinės, jatau pašėlusį jos tvaksėjimą.

— Rūnai, — sukuždėjau ir pakėlusi ranką priglaudžiau sau prie lūpų pirštus.

Žvelgdama į mane, Rūnas keliskart sumirksėjo. Tada pridėjau pirštus jam prie lūpų.

— Tu mane pabučiavai, — sušnabždėjau nustėrusi.

Rūnas paėmė mano ranką ir nuleido susikibusias mudviejų plaštakas sau prie šono.

— *Aš* padovanosiu tau tūkstantį bučinių, *Popimin*. Visus iki vieno. Niekas *niekada* tavęs nebučiuos, tik *aš*.

Mano akys išsiplėtė, bet širdis plakė taip pat greitai.

— Tai truks visą amžinybę, Rūnai. Jei niekas kitas *niekada* manęs nebučiuos, vadinasi, būsime drauge per amžius ir visados!

Rūnas sukinkavo galva ir nusišypsojo. Jis retai šypsodavosi. Paprastai tik šyptelėdavo ar pasivaipydavo. Vis dėlto jis turėjo dažniau šypsotis. Buvo toks gražus, kai šypsodavosi.

— Žinau. Nes mudu būsime kartu per amžius ir visados. Iki begalybės, pameni?

Lėtai sulinksėjau ir pakreipiau galvą į šoną.

— Padovanosi man visus bučinius? *Pilną* stiklainį?

Rūnas dar kartą šyptelėjo.

— Visus. Pilną stiklainį ir dar daugiau. Surinksime jų gero-
kai daugiau nei tūkstantį.

Aiktelėjau, staiga prisiminusi stiklainį. Ištraukiau ranką Rū-
nui iš saujos ir pasiėmusi rašiklį atidariau stiklainį. Ištraukusi iš
jo tuščią širdelę, prisėdau rašyti, bet Rūnas priklopo priešais ir
apgaubė delnais mano plaštakas.

Sumišusi pakėliau akis. Jis nurijo seiles ir užsikišęs už ausies
ilgų plaukų sruogą paklausė:

— Kai aš... tave pabučiavau... ar... ar tau pasirodė, kad sprogs
širdis? Ar bučinys buvo ypatingas? Sakei, kad rinksi tik ypatingus
bučinius.

Rūno skruostai skaisčiai nuraudo, ir jis nuleido akis.

Negalvodama pasvirau į priekį ir rankomis apsvijau kaklą
geriausiam savo draugui. Priglaudžiau skruostą jam prie krūtinės,
klausydamasi jo širdies.

Ji plakė taip pat greitai, kaip ir mano.

— Taip, Rūnai. Bučinys buvo ypatingų ypatingiausias.

Pajutau, kaip priglaudęs veidą man prie viršugalvio Rūnas
nusišypso. Tada sukryžiauvu kojas ir ant stiklainio dangtelio pasi-
dėjau popierinę širdelę. Rūnas irgi atsisėdo sukryžiaavęs kojas.

— Ką rašysi? — paklausė.

Įtemptai galvodama barbenau rašikliu sau į lūpas. Tada atsisė-
dau tiesiau ir palinkusi į priekį prispaudžiau rašiklį prie popieriaus:

Pirmasis bučinys

Su mano Rūnu

Sakurų giraitėje

Man vos nesprogo širdis.

Baigusi rašyti, įdėjau širdelę į stiklainį ir tvirtai užsukau
dangtelį. Tada pakėliau akis į Rūną, stebintį mane, ir išdidžiai pa-
skelbiau:

— Štai. Pirmasis bučinys!

Rūnas linktelėjo, ir jo žvilgsnis nuslydo man prie lūpų.

— *Popimin?*

— Taip? — sukuždėjau.

Rūnas paėmė man už rankos ir piršto galiuku ėmė piešti raštus ant plaštakos.

— Ar galiu... dar kartą tave pabučiuoti?

Nurijau seiles, ir man pilve supleveno drugeliai.

— Nori vėl mane pabučiuoti... taip greitai?

Rūnas sukinkavo galvą.

— Jau seniai norėjau tave pabučiuoti. O dabar, na, esi mano, ir man tai patiko. Patiko tave bučiuoti. Tavo lūpos saldžios kaip cukrus.

— Per pietus suvalgiau sausainį. Sviestinį su pekanos riešutais. Tokius labiausiai mėgo senelė, — paaiškinau.

Rūnas giliai įkvėpė ir palinko prie manęs. Vėjas supūtė jam plaukus į priekį.

— Noriu pakartoti.

— Gerai.

Ir jis mane pabučiavo.

Bučiavo, bučiavo ir bučiavo.

Vakarop stiklainis pasipildė dar keturiais bučiniiais.

Kai grįžau namo, mama pasakė, kad senelė iškeliavo į rojų. Strimgalviais nubėgau į savo kambarį. Skubėjau užmigti. Kaip ir žadėjo, senelė pasirodė man sapnuose. Ir aš papasakojau jai apie penkis Rūno man dovanotus bučinius.

Senelė plačiai nusišypsojo ir pabučiavo mane į skruostą.

Žinojau: tai bus geriausias mano gyvenimo nuotykis.

Natos ir laužo liepsnos

Rūnas

Prieš dvejus metus

Kai buvau penkiolikos

Ji įsitaisė ant scenos, ir viskas nuščiuvo. Nors ne viskas — kai mano Popė atsargiai atsisėdo, man ausyse lyg griaustinis ėmė riaumoti gyslomis tekantis kraujas. Ji atrodė gražiai, vilkėdama berankovę juodą suknelę, ilgus rudus plaukus susisukusi į kuodą, kuriame segėjo baltą kaspiną.

Pakėliau prie akies fotoaparata, nuolatos kabantį man ant kaklo, ir spragtelėjau mygtuką, vos tik Popė užgavo stryku violončelės stygas. Visada mėgau įamžinti akimirką, kai pradėdama griežti ji užmerkia dideles žalias akis ir jos veidas įgauna nuostabią išraišką, bylojančią vien apie aistrą tuojau pasigirsiančią muzikai.

Nufotografavau Popę tinkamiausią akimirką, prieš pat pasigirstant melodijai. Nuleidęs fotoaparata sutelkiau dėmesį į Popę. Kai ji grieždavo, nefotografuodavau. Negalėdavau prisiversti praleisti nė sekundės reginio.

Matydamas, kaip ji ima siūbuoti pagal muziką, nežymiai

kilstelėjau lūpų kampučius. Jai patiko „Žaliarankovė“, griežė ją visada, kiek tik prisiminiau. Griežė be natų; baladė liejosi stryku Popei iš širdies.

Spoksojau neatitraukdamas akių. Mano širdis mušė kaip nelmtas būgnas, ir Popės lūpos sutrūkčiojo. Kai susikaupusi ėmė griežti sudėtingus pasažus, išryškėjo gilios jos skruostų duobutės. Popės akys liko užmerktos, bet buvo justi, kurias kūrinio dalis ji dievina. Tada vedžiodavo stryką pakreipusi galvą, plačiai šypsodama.

Niekas nesuprato, kad nors praėjo daug laiko, Popė iki šiol yra mano. Buvome tik penkiolikos, bet nuo tos dienos, kai sakurų giraitėje ją pabučiavau, būdamas aštuonerių, neturėjau kitos merginos. Kitos man neegzistavo. Mačiau tik Popę. Mano pasaulyje buvo *ji* viena.

Popė skyrėsi nuo kitų bendraklasių. Buvo keista, nemadinga. Nesuko galvos, ką apie ją mano kiti. Griežė violončele, nes jai patiko. Skaitė knygas, mokėsi dėl smagumo, kildavo auštant vien tam, kad pamatyti saulėtekį.

Todėl buvo man viskas. Draugė amžiams ir visiems laikams. Nes buvo tokia vienintelė. Vienintelė mieste, pilname kaip du vandens lašai viena į kitą panašių merginų. Popė nemėgo ironizuoti, apkalbinėti, vaikytis berniukų. Žinojo, kad turi mane, kaip kad aš žinojau turįs ją.

Mudviem visiškai pakako vienam kito.

Popei ėmus griežti paskutinius akordus, violončelė pritilo, ir aš pasimuisčiau kėdėje. Vėl pakėlęs prie akies fotoaparata, sugavau paskutinį kadra: Popė atitraukė nuo stygų stryką, ir gražų jos veidą papuošė patenkinta išraiška.

Išgirdęs plojimus, nuleidau fotoaparata. Popė atstūmė instrumentą sau nuo krūtinės ir atsistojo. Nežymiai nusilenkusi publikai, perbėgo akimis per salę. Kai mudviejų akys susitiko ir ji nusišypsavo, pamaniau, kad man iš krūtinės iššoks širdis.

Vyptelėjau, aukštyn susižerdamas plaukus. Nuraudusiais skruostais ji nulipo nuo scenos kairiaja puse, ir salę užliejo lempų šviesa. Popės pasirodymas buvo paskutinis. Ji visada užbaigdavo koncertą. Mūsų amžiaus grupėje buvo geriausia rajono muzikantė. Mano nuomone, Popė švietė ryškiau nei bet kas, vyresnis už ją trimis amžiaus grupėmis.

Kartą paklausiau, kaip jai pavyksta taip puikiai griežti. Ji paprasčiausiai atsakė, kad griežti jai taip pat lengva, kaip ir kvėpuoti. Neįsivaizdavau, ką reiškia turėti tokį talentą. Bet Popė, nuostabiausia mergina pasaulyje, jį turėjo.

Plojimams nutilus, salė ėmė tuštėti. Kažkieno ranka spustelėjo man dilbį.

— Rūnai, mielasis, — šluostydamosi ašaras tarė ponია Ličfild. Popei griežiant ji visada apsverkdavo. — Turiu pargabenti jas namo. Gal gali pasitikti Popę?

— Taip, ponია, — atsakiau, mintyse pasijuokdamas iš Aidos ir Savanos, devynmetės ir vienuolikmetės Popės seserų, sumigusių savo kėdėse.

Kitaip nei Popei, joms mažai terūpėjo muzika.

Ponas Ličfildas pavartė akis ir nežymiai man pamojęs pasisuko žadinti mergaičių. Ponია Ličfild pabučiavo mane į galvą, ir ketvertas Popės namiškių išėjo.

Žingsniuodamas taku tarp kėdžių, dešinėje išgirdau kuždantis ir kikenant. Mestelėjęs akį, pastebėjau į mane sužiurusią devintokių būrelį. Panarinau galvą, nekreipdamas dėmesio į įdėmius jų žvilgsnius.

Dažnai taip nutikdavo. Nenumaniau, kodėl daugybė merginų kreipia į mane tiek dėmesio. Juk, kiek jos mane pažinojo, buvau su Pope. Nenorėjau jokios kitos. Troškau, kad jos liautuši bandžiusios išskirti mane su mergina — tai niekam nepavyks.

Prasibrovęs pro išėjimą, patraukiau prie durų į užkulisius. Nuo tvankios drėgmės juodi mano marškinėliai prilipo prie krūtinės.

Karštą pavasario dieną turbūt nederėjo vilkėti juodų džinsų ir juodų aulinių batų, bet juodai vilkėjau kasdien, kad ir koks būtų oras.

Pamatęs pro duris išeinančius atlikėjus, atsišliejau nugara į sieną, pėda atsirėmiau į baltą mūrą. Stovėjau sukryžiuavęs ant krūtinės rankas, retkarčiais atkryžiuodamas jas vien tam, kad nusiBRAUKČIAU nuo akių plaukus.

Žiūrėjau, kaip muzikantus glebėsčiuoja namiškiai, o tada, pastebėjęs, kad į mane vėl stebeilija tos pačios merginos, nudūriau akis į grindis. Nenorėjau, kad prieitų. Neturėjau ką joms pasakyti.

Vis dar stovėjau nuleidęs galvą, kai išgirdau artėjant žingsnius. Vos tik pakėliau akis, man prie krūtinės prigludo Popė ir rankomis tvirtai apšivijo kaklą.

Susijuokiau ir taip pat ją apkabinau. Mano ūgis jau buvo per metrą aštuoniasdešimt, todėl šalia pusantro metro ūgio Popės atrodžiau it kalnas. Bet man patiko, kaip puikiai ji telpa mano glėbyje.

Giliai įtraukiau saldaus kaip cukrus Popės kvėpalų aromato ir priglaudžiau skruostą jai prie viršugalvio. Paskutinįkart spustelėjusi mane glėbyje, Popė atšlijo ir nusišypsojo. Žalios jos akys juodai dažytomis blakstienomis ir nežymiai patamsintos šešėliais atrodė didžiulės; lūpos buvo rožinės ir putlios nuo vyšninio balzamo.

Rankomis perbraukiau Popei per šonus, suėmiau delnais švelnius skruostus. Blakstienos suvirpėjo, ir ji tapo dar gražesnė.

Neatsispyręs troškimui pabučiuoti, lėtai palinkau arčiau jos veido ir kone nusišypsojau išgirdęs, kaip jai užima kvapą — kaip visada, prieš pat susilieiant mudviejų lūpoms.

Lūpos susitiko, ir aš iškvėpiau pro nosį. Popės lūpos buvo įprasto vyšnių skonio, burnoje jutau jos balzamo aromatą. Ji taip pat atsakė man bučiniu, mažomis plaštakomis tvirtai įsitverdama į mano juodus marškinėlius.

Lėtai ir švelniai bučiavau Popę, kol galop apibėriau pabrinkusias lūpas trimis trumpais, švelniais tarsi plunksnos palytėjimas

bučiniai. Įtraukdamas oro žiūrėjau, kaip atsimerkia jos akys išsiplėtusiais vyzdžiais.

Apsilaižiusi apatinę lūpą, Popė apdovanojo mane plačia šypsena.

— Trys šimtai penkiasdešimt antrasis bučinys. Su mano Rūnu, prie salės sienos.

Laukdamas tolesnių žodžių, sulaikiau kvėpavimą. Spindinčios Popės akys bylojo, kad man neteks ilgai laukti. Pasistiebusi ant pirštų galų ir palinkusi arčiau, ji sukuždėjo:

— Man vos nesprogo širdis.

Popė registravo tik ypatingiausius bučinius. Tuos, kurie pripildydavo jos širdį laimės. Laukdavau šių žodžių kaskart, mums bučiuojantis.

Ištarusi mano taip geidžiamus žodžius, Popė nusišypsojo, ir toji šypsena kone pakirto man kojas.

Ji nusijuokė, o aš tegalėjau plačiai šypsotis, klausydamasis laimingo jos balso. Tada dar kartą pakštelėjau ją į lūpas ir apkabinau per pečius. Prisitraukęs arčiau, prisiglaudžiau skruostu jai prie galvos, o Popė apsikabino mane per liemenį. Nusivedžiau ją nuo sienos, bet vienu metu pajutau, kaip jos kūnas įsitempė.

Pakėlęs galvą, pamačiau tas pačias devintokes — jos kuždėjosi rodydamos pirštais į Popę mano glėbyje. Kaustyte kaustė ją žvilgsniais. Kietai sukandau dantis. Negalėjau pakęsti tokio jų elgesio. Dauguma mergaičių nemėgo Popės, nes jai pavydėjo. Popė teigė, kad jai nerūpi kitų nuomonės, bet jaučiau, jog tai nėra tiesa. Jei nerūpėtų, nebūtų sustabarėjusi mano glėbyje.

Pasislinkau arčiau, laukdamas, kada Popė kilstelės galvą, o tada pasakiau:

— Nekreipk į jas dėmesio.

Man nusmelkė paširdžius matant, kaip Popė išspaudžia šypseną.

— Aš ir nekreipiu, Rūnai. Man jos nerūpi.

Palenkęs į šoną galvą, kilstelėjau antakius, ir Popė papurtė galvą.

— Tikrai. Garbės žodis, — pabandė sumeluoti, o tada dirstelėjo man per petį ir susigūžė.

— Bet suprantu, — tarė, kai vėl susitiko mūsų žvilgsniai. — Tik pažvelk į save, Rūnai. Esi nuostabus. Aukštas, paslaptingas, neįprastas... Norvegas! — ji nusijuokė priglausdama delną man prie krūtinės. — Atrodai tikras blogiukas, kitoks nei visi. Traukte trauki merginas. Esi toks, koks esi. Tobulas.

Prigludau arčiau, ir žalios Popės akys išsiplėtė.

— Ir esu *tavo*, — pridūriau.

Jos pečiai suglebo.

Įbrukau plaštaką į jos delną, vis dar įremtą sau krūtinėn.

— Ir nesu paslaptingas, *Popimin*. Viską apie mane žinai: nėra jokių paslapčių, jokių mįslių.

— Man nėra, — paprieštaravo Popė, dar kartą pažvelgdama man į akis. — Aš tave pažįstu, bet kitoms mergaitėms mokykloje esi mįslė. Visos tavęs nori.

Atsidusau pradėdamas pykti.

— O aš nenoriu nieko, tik tavęs.

Popė žvelgė, tarsi norėdama atrasti mano sakinyje slaptą reikšmę. Dėl to dar labiau suirzau. Pernėriau savo pirštus su jos.

— Iki begalybės, — sukuždėjau.

Sulig šiais žodžiais jos lūpas palietė nuoširdi šypsena.

— Visada ir per amžius, — galop sušnabždėjo atsakydama.

Atrėmiau kaktą į Popės kaktą. Delnais suglėbiau jos skruostus.

— Noriu tavęs ir tik tavęs, — patikinau. — Nuo tada, kai buvau penkerių, kai paspaudei man ranką. Jokia mergina šito nepakeis.

— Tikrai? — pasitikslino Popė, bet mielame jos balse buvo girdėti humoro gaidelė.

— *Ja*, — patvirtinau norvegiškai, ir mano ausys prisipildė mielo jos krizenimo.

Popėi patikdavo, kai jai atsakydavau savo gimtąja kalba. Pabučiavau ją į kaktą ir, žengęs žingsnį atgal, suėmiau už plaštakų.

— Tavo mama ir tėtis nuvežė mergaites namo; prašė tau pasakyti.

Ji sulinksėjo galva ir nervingai pažvelgė į mane.

— Kaip tau patiko vakaras?

Užverčiau akis suraukdamas nosį.

— Buvo baisu, kaip visada, — sausai atsakiau.

Popė nusijuokė ir sudavė man į dilbį.

— Rūnai Kristiansenai! Nebūk toks mulkis! — subarė.

— Gerai, — pasakiau apsimetęs, kad supykau.

Energingai prisitraukiau ją prie krūtinės, rankomis apsiivijau liemenį, įkalinau glėbyje. Negalėdama išlaisvinti rankų, Popė spygtelėjo, ir aš apibėriau bučiniiais jos skruostą. Tada pabučiavau į kaklą ir pajutau, kaip užmiršusi juokus ji sulaiko kvapą.

Mano burna nuslydo aukštyn, ir sukandęs dantimis timptelėjau jai ausies lezgelį.

— Buvai nuostabi, — tyliai sukuždėjau. — Kaip visada. Ant scenos atrodei tobulai. Tikra karalienė. Visi salėje buvo pakerėti.

— Rūnai, — sumurmėjo Popė.

Buvo girdėti, kad jaučiasi laiminga.

Atsitraukiau, vis dar neleisdamas jai išsilaisvinti iš mano glėbio.

— Matydamas tave ant scenos, didžiuojuosi labiau nei bet kada, — prisipažinau.

Popė nuraudo.

— Rūnai, — droviai tarė mėgindama atsitraukti, bet aš palenkiau galvą ir pažvelgiau jai į akis.

— Prisimink: Karnegio Holas. Ateis diena, kai žiūrėsiu į tave, griežiančią Karnegio Hole.

Šiaip taip išlaisvinusi iš mano glėbio vieną ranką, Popė švelniai sudavė man per dilbį.

— Meilikauji.

— Niekados, — papurčiau galvą. — Visada sakau tik tiesą.

Popė prispaudė lūpas prie manųjų, ir jos bučinio šiluma pasklido iki pat mano pėdų. Kai atšlijo, paleidau ją iš glėbio ir sunėriau savo pirštus su jos.

— Eisime į pievą? — paklausė, kai nusivedžiau ją per mašinių aikštelę, devintokių būrelio akivaizdoje prisitraukdamas arčiau savęs.

— Mieliau likčiau vienas su tavimi, — pasakiau.

— Džorė teiravosi, ar ateisime. Visi bus ten, — Popė pakėlė į mane akis, sutrūkčiojo jos lūpos, ir aš supratau, kad žvelgiu rūščiai. — Šiandien penktadienis, Rūnai. Mums po penkiolika metų, ir didžiąją dalį vakaro praleidai stebėdamas, kaip griežiu violončele. Iki grįžimo namo liko pusantros valandos, todėl, tiesą sakant, turėtume susitikti su draugais — kaip normalūs paaugliai.

— Gerai, — nusileidau apkabindamas ją per pečius. — Bet rytoj priklausysi tik man, — pasakiau palenkęs galvą ir priglaudęs burną jai prie ausies.

Popė stipriai apkabino man juosmenį.

— Pažadu.

Mergaitės mums už nugaros paminėjo mano vardą. Akimirka Popė įsitempė, o aš piktai atsidusau.

— Nes tu kitoks nei visi, Rūnai, — nepakeldama akių paaiškino Popė. — Esi linkęs į meną, domiesi fotografija. Rengiesi tamsiai, — ji nusijuokė ir papurtė galvą. — Bet labiausiai dėl šito, — tarė parodydama man į galvą, kai susižėriau į viršų plaukus.

— Dėl ko? — suraukiau antakius.

Ji peštelėjo mano ilgų plaukų sruogą.

— Kai šitaip darai. Kai rankos mostu nusizeri atgal plaukus. Nustebęs pakėliau antakį.

— Tam neįmanoma atsispirti, — gūžtelėjo Popė.

— *Ja?* — paklausiau ir atsistojęs priešais Popę įnikau perdėtai uoliai pirštais žarstyti atgal plaukus, kol ji nusijuokė. — Sakai, neįmanoma atsispirti? Tau irgi?

Popė sukikeno ir, patraukusi mano plaštaką man nuo plaukų, įsikibo į ją. Taku patraukėm į pievą, parko lopinėlių, kuriame šįvakar rinkosi mūsų bendramoksliai.

— Šiaip jau, Rūnai, man visai nerūpi, kad kitos į tave žiūri, — prakalbo Popė. — Žinau, ką man jauti, nes tau jaučiu lygiai tą patį.

Ji prikando apatinę lūpą. Žinojau, ką tai reiškia: Popė susinervinusi, tik nesupratau kodėl.

— Vienintelė Eiverė man kelia nerimą, — paaiškino. — Ji seniai padėjusi ant tavęs akį, ir neabejoju, kad yra pasirengusi bet kam, kad tave nuviliotų.

Papurčiau galvą. Man net nepatiko Eiverė, bet dažnai su ja matydavausi, kadangi priklausėme tam pačiam draugų ratui. Visi mano draugai ją mėgo ir laikė gražiausia mokyklos mergina. Bet aš niekada nepastebėjau Eiverės išvaizdos ir nekenčiau, kad, rodydama dėmesį man, liūdina Popę.

— Eiverė nieko man nereiškia, *Popimin*, — patikinau. — *Nieko*.

Popė prigludo man prie krūtinės, ir mudu pasukome dešini-
nėn, kur būriavosi draugai. Mums artinantis, stipriau apkabinau Popę. Kai priėjome, ant žolės gulėjusi Eiverė atsisėdo.

— *Nieko*, — pakartojau atsukęs galvą į Popę.

Rodydama, kad išgirdo, ji įsikibo man į marškinėlius. Geriausia jos draugė Džorė pašoko ant kojų.

— Pope! — sušuko susijaudinusi ir griebė draugę į glėbį.

Mėgau Džorę. Ji buvo paika tauškalė, bet mylėjo Popę, o Popė mylėjo ją. Džorė buvo viena iš keleto žmonių šiame mieste-lyje, kurie žavėjosi Popės savitumu, užuot laikę ją keistuole.

— Kaip laikotės, meilučiai? — paklausė Džorė žingtelėdama atgal ir nužvelgdama juodąją Popės sceninę suknelę. — Gražiai atrodo! Velniskai patraukli!

Dėkodama Popė nulenė galvą. Vėl stipriai suėmiau ją už plaštakos. Mudu apėjome nedidelį laužą, draugų sukrautą laužavietėje, ir atsėdome. Atlošęs nugarą į medinį suolą, Popę pasisodinau sau tarp kojų. Ji nusišypsojo ir įrėmė nugarą man į krūtinę, galva atsišliedama man į kaklą.

— Na, Popse, kaip sekėsi? — iš kitapus laužo pasiteiravo Džadsonas, geriausias mano draugas.

Šalia jo sėdėjo Dikonas, kitas artimas mano bičiulis. Sveikindamasis jis linktelėjo mums smakru, jo mergina, Rubė, nežymiai pamojo ranka.

— Regis, gerai, — patraukė pečiais Popė.

Tvirtai apglėbdamas ją ranka, pažvelgiau į tamsiaplaukį draugą ir pridūriau:

— Vakaro žvaigždė. Kaip visada.

— Tai tik violončelė, Rūnai, — švelniai paprieštaravo Popė. — Nieko ypatingo.

Nesutikdamas papurčiau galvą.

— Publika liko pakerėta.

Pastebėjau, kad Džorė man nusišypsojo, o Eiverė paniekinaimai užvertė akis. Nekreipdama į ją dėmesio Popė ėmė šnekėtis su Džore apie pamokas.

— Baik, Popse. Prisiekiu, ponas Milenas yra nelemtas blogio pritvinkęs ateivis. O gal velnias. Po galais, tokio žmogaus pasaulis dar nematė. Direktorius nusamdė jį, kad kankintų mus, silpnus jaunos žemiečius, neįkandama algebra. Esu tikra, kad siurbdamas mūsų kraują jis palaiko savo gyvastį. Be to, man atrodo, kad yra ant manęs užsisėdęs. Nes *žinau*, jog yra ateivis iš kitos planetos. *Dieve!* Tas žmogėnas nuolat mane sukerta ir neturi ant manęs akies!

— Džore! — nusikvatojo Popė — taip smagiai, jog visas jos kūnas tirtėjo.

Nusišypsojau patenkintas, kad jaučiasi laiminga, ir atsiribojau nuo aplinkos. Draugams šnekučiuojantis, toliau sėdėjau atsirėmęs į raštą. Tingiai paišiau pirštais raštus Popei ant rankos, nieko netrokšdamas labiau, kaip pasišalinti. Neprieštaravau pasisėdėti su draugais, bet mieliau būčiau likęs su ja vienas. Tai Popės draugijos aš troškau; jei kur ir norėjau būti — tai su ja.

Džorė pasakė dar kažką, ir Popė nusijuokė — taip energingai, kad nugara apvertė man ant kaklo kabantį fotoaparataž ir atsisukusi apgailėstaujamai nusišypsojo. Palinkęs arčiau, pirštu kilstelėjau Popės smakrą ir pabučiavau į lūpas. Bučinys turėjo būti greitas ir švelnus, bet kai jos pirštai ėmė naršyti mano plaukus ir traukti mane arčiau, jis peraugo į kažką kitą. Popė pravėrė lūpas, ir užgniaužęs kvapą įkišau liežuvį jai į burną, pasitikdamas jos liežuvį.

Popės pirštai sugniaužė mano plaukus. Suėmiau delnu jos skruostą, norėdamas kuo ilgiau pratęsti bučinį. Jei nebūčiau turėjęs įkvėpti, turbūt niekada nebūčiau liovėsis jos bučiavęs.

Bučinio apsvaiginti, atsiskyrėme vienas nuo kito tik tada, kai kitapus laužo kažkas atsikrenkštė. Pakėlęs galvą pamačiau išsiviepusį Džadsoną. Žvilgtelėjau į Popę — jos skruostai degė raudoniu. Draugai užgniaužė juoką, ir aš stipriau suspaudžiau Popę glėbyje. Neketinau gėdytis, kad pabučiavau savo merginą.

Pokalbis atgijo, ir aš pakėliau fotoaparataž — norėjau patikrinti, ar veikia. Pastebėję, kaip aistringai domiuosi fotografija, mama su tėčiu jį nupirko mano tryliktojo gimtadienio proga. Tai buvo vintažinis 1960-ųjų „Canon“. Visur nešiojau jį su savimi, įamžinau tūkstančius kadru. Nežinau kodėl, bet žavėjausi galimybe fiksuoti akimirkas. Galbūt dėl to, jog kartais mums neliėka nieko daugiau, tik akimirkos. Jų neišgyvensi iš naujo; kad ir kas nutiko vieną ar kitą akimirką — tai apibrėžia gyvenimą, o galbūt net *yra*

gyvenimas. Įamžinta juostoje, akimirka lieka gyva — visiems laikams. Fotografija man buvo stebuklas.

Mintyse peržiūrėjau fotoaparato juostelę. Daugiausia vietos užėmė laukinės gamtos nuotraukos ir sakurų žiedų fotografijos stambiu planu. Taip pat Popės portretai, užfiksuoti šįvakar. Nuotraukos gražaus jos veido, užgrojus muzikai. Tokią jos išraišką matydavau dar ir tada, kai žvelgdavo į mane. Buvau Popei toks pat ypatingas kaip ir muzika.

Ir vienas, ir kitas ryšys — nenutraukiamas.

Paėmęs mobilųjį, pakėliau priešais mudu, objektyvą atsukęs mūsų pusėn. Popė jau nedalyvavo draugų pokalbyje. Nebyliai vedžiojo pirštų galais man per dilbį. Užklupdamas iš netyčių, nufotografavau ją kaip tik tą akimirką, kai pakėlė į mane akis. Nepatenkinta prisimerkė, ir aš susijuokiau. Vis dėlto žinojau, kad nesupyko, nors ir stengėsi apsimesti pikta. Popei patikdavo, kai fotografuodavau mudu, net jei mygtukas spragtelėdavo pačiu netikčiausiu metu.

Įsižiūrėjau į mobilųjį, ir man krūtinėje ėmė daužytis širdis. Nuotraukoje Popė buvo graži, pakėlusį į mane įdėmias akis, bet pribloškė jos veido išraiška. Žalių akių žvilgsnis.

Akimirka, vienintelė akimirka, ir aš įamžinau *tą* Popės veido išraišką. Tą, kuri pasirodydavo jos veide, kai grieždavo violončele, kai žvelgdavo į mane. Kuri bylojo, kad priklausome vienas kitam. Kad ne šiaip sau visus šiuos metus esame kartu. Kad, nors esame jauni, jau žinome esą sielos draugai.

— Parodyk?

Tylus Popės balsas atitraukė mano dėmesį nuo ekrano. Ji nusišypsojo, ir nuleidęs telefoną parodžiau nuotrauką.

Popė žvelgė į ekraną, o aš — į Popę. Mačiau, kaip švelnėja jos akys, kaip ant lūpų surusena vos regima šypsena.

— Rūnai, — sukuždėjo paimdama laisvąją mano plaštaką, ir aš suspaudžiau jai ranką. — Noriu šios nuotraukos. Ji nuostabi.

Linktelėjęs pabučiavau ją į smilkinį.

Štai kodėl dievinu fotografiją, pagalvojau. Per trumpą aki-mirksnį ji gali sužadinti emociją — tikrą ir nesuvaidintą.

Išjungdamas telefoną, ekrane pastebėjau rodomą laiką.

— *Popimin*, — tyliai pasakiau, — metas namo. Jau vėlu.

Popė linktelėjo. Atsistojęs paėmiau ją už rankos, padėdamas pakilti nuo žemės.

— Išeinatė? — paklausė Džadsonas.

Sukinkavau galva.

— Taip. Susitiksime pirmadienį.

Pamojęs kompanijai, paėmiau Popę už rankos. Eidami namo mažai tekalbėjome. Kai sustojome prie jos namų durų, apglėbiau Popę, prisitraukiau prie krūtinės ir uždėjau delną jai ant kaklo. Popė pakėlė akis.

— Taip didžiuojuosi tavimi, *Popimin*. Neabejoju, kad įtosi į Džulijardo mokyklą. Išsipildys tavo svajonė griežti Karnegio Hole.

Ji džiugiai nusišypsojo ir timptelėjo fotoaparato dirželį man ant kaklo.

— O tu mokysiesi Niujorko universitete, *Tisch* menų mokykloje. Kartu gyvensime Niujorke, kaip mums ir lemta. Kaip ir planavome.

Sulinksėjau galva ir perbraukiau lūpomis jai per skruostą.

— Ir namo grįšime kada panorėję, — sumurmėjau erzindamas.

Popė nusijuokė. Lūpomis nuklydau jai prie burnos ir švelniai pabučiavau.

Vos tik paleidau jos rankas, ponas Ličfildas atvėrė duris. Pastebėjęs, kad žengiu ataturstas nuo jo dukters, juokdamasis papurtė galvą. Jis puikiai suprato, ką mudu darėme.

— Labos nakties, Rūnai, — sausai atsisveikino.

— Labos nakties, pone Ličfildai, — atsakiau pastebėdamas, kaip Popė nuraudo, tėčiui gestu paliepus eiti vidun.

Per žolę nudūlinau namo. Atsidaręs duris nuėjau į svetainę, kurioje radau tėvus, sėdinčius ant sofos. Abu sėdėjo palinkę į priekį, atrodė įsitempę.

— *Hei*, — pasisveikinau, kai mama kilstelėjo galvą.

— *Hei*, vaikeli, — atsakė mama.

Suraukiau kaktą.

— Kas nutiko? — paklausiau.

Mama šovė akimis į tėtį ir papurtė galvą.

— Nieko, vaikeli. Ar Popė gerai pasirodė? Gaila, kad negalėjome ateiti.

Spoksojau į tėvus. Mačiau, kad kažką slepia. Kai nieko daugiau neprisidūrė, atsakydamas į klausimą iš lėto sukinkavau galva.

— Nepriekaištingai, kaip visada.

Man pasirodė, kad akimirką mamos akyse mačiau ašaras, bet ji sumirksėjo ir jas sutramdė. Norėdamas atsikratyti nejaukumo, iškėliau fotoaparata.

— Išryškinu, ir miegoti.

— Rūnai, — tarė tėtis man suskatus pasišalinti. — Rytoj visa šeima važiuojame pramogauti.

Sustojau kaip įbestas.

— Negaliu. Planavau praleisti dieną su Pope.

— Ne rytoj, Rūnai, — papurtė galvą tėtis.

— Bet... — puoliau ginčytis, tačiau tėtis nutraukė mane griežtu balsu.

— Pasakiau — ne. Važiuosi, ir baigta. Su Pope pasimatysi grįžęs. Netruksime visą dieną.

— Kas gi čia dedasi?

Priėjęs tėtis atsistojo priešais. Uždėjo delną man ant peties.

— Nieko, Rūnai. Tiktai per darbus niekada tavęs nematau. Noriu daugiau laiko praleisti su namiškiais, todėl rytoj visi kartu važiuosime į paplūdimį.

— Gerai, bet gal Popė gali važiuoti drauge? Jai patinka paplūdimys. Tai antra mėgstamiausia jos vieta.

— Ne rytoj, sūnau.

Stovėjau tylėdamas, apimtas augančio pykčio, bet mačiau, kad tėtis nenusileis.

— Eik ryškinti nuotraukų, Rūnai, — atsiduso, — ir liaukis nerimavęs.

Pakludamas nupėdinau į nedidelę patalpą pusrūsyje, kuriai tėtis buvo pavertęs tamsiuoju kambariuku. Užuoat naudojėsis skaitmeniniu fotoaparatu, iki šiol senoviniu būdu ryškindavau juosta. Maniau taip išgaunąs aukštesnės kokybės nuotraukas.

Po dvidešimties minučių žengiau ataturpstatas nuo eile sukabintų naujų nuotraukų. Taip pat atspausdinau telefonu darytą nuotrauką, kurioje mudu su Pope sėdėjome pievoje. Šią nusinėšiau į savo kambarį. Eidamas pro šalį, kyštelėjau galvą į Altono, dvimečio savo brolio, kambarį ir patikrinau, ar miega. Jis miegojo, stipriai apsikabinęs rudą kimštą meškina, ant pagalvės draikėsi šviesūs susivėlę plaukai.

Įlėjęs į savo kambarį, įjungiau lempą. Buvo be kelių minučių vidurnaktis. Delnu persibraukdamas per plaukus, priėjau prie lango ir nusišypsojau pamatęs, kad Ličfildų namas skendi tamsoje, išskyrus blankią Popės naktinės lempos švieselę — paliktą ženklą, kad galiu nepastebėtas atsidurti pas ją.

Užrakinau duris, išjungiau lempą, ir kambarys paniro tamson. Skubiai persirengęs pizamos kelnėmis ir marškinėliais, tylutėliai pakėliau langą ir išlipau. Nubėgęs per mūsų namus skiriančią veją, įsluogiau vidun pro Popės kambario langą ir kuo tyliau uždariau jį sau įkandin.

Popė gulėjo lovoje po antklode. Užmerkusi akis tyliai tolygiai kvėpavo, ant plaštakos dailiai pasidėjusi skruosta. Šypsodamas pritykinau arčiau, ant naktinio staliuko padėjau jai skirtą dovaną ir įsitaisiau šalia.